

Sygn. akt II Ka 373/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Bogdan Kijak

Sędziowie: SO Arkadiusz Penar

SO Anna Pater (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Leszka Karpa

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013r.

sprawy J. Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art.288§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 29 sierpnia 2012r. sygn. akt II K 162/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 373/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 listopada 2013 r.

J. Ł. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 27 września 2011 r. w Z., powiatu (...), województwa (...), poprzez rzucenie kamieniem dokonał wybicia bocznej szyby w drzwiach koparki (...), w wyniku czego A. M. poniósł szkodę w wysokości 2.666,61 zł, tj. o przestępstwo z art. 288§1 kk;

II. w dniach 30 sierpnia 2011 r. i 27 września 2011 r. w Z., powiatu (...), województwa (...), działając z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, wdzierał się na ogrodzoną nieruchomość stanowiącą działki o numerach ewidencyjnych (...) i nie opuścił jej pomimo żądania osoby uprawnionej, czym naruszył mir domowy R. G., tj. o przestępstwo z art. 193 kk w zw. z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2012 r., sygn. akt II K 162/12 Sąd Rejonowy w Zakopanem:

- uniewinnił oskarżonego J. Ł. od czynu opisanego wyżej w pkt. II,

- uznał oskarżonego J. Ł. za winnego tego, że w dniu 27 września 2011 r. w Z. rzucając kamieniem rozbił boczną szybę w drzwiach koparki marki (...) i spowodował w ten sposób szkodę w mieniu A. M. o wartości 2.666,61 zł co stanowi przestępstwo z art. 288§1 kk i wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dwuletni okres próby oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. M. kwoty 2.666,61 zł w terminie dwóch miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250 zł tytułem poniesionych wydatków i kwotę 120 zł tytułem opłaty, zaś kosztami procesu w zakresie, w jakim oskarżony J. Ł. został uniewinniony obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją oskarżony J. Ł..

Oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez jego unieważnienie lub uniewinnienie go od wszystkich zarzutów i kar, a jednocześnie o wznowienie śledztwa i przekazanie go Prokuraturze Rejonowej w Nowym Targu oraz postawienie w stan oskarżenia operatora koparki za niszczenie mienia S., za zacieranie śladów przestępstwa, za bezprawną zmianę rzeźby terenu i stosunków wodnych, ponadto za fałszywe zeznania w sądzie. W obszernym uzasadnieniu apelacji oskarżony zapewnił, iż jedynie straszył napastników w ramach obrony koniecznej (wtargnięcie koparki było bezprawne), natomiast Sąd Rejonowy oparł zaskarżony wyrok na fałszywych zeznaniach winowajców, których uznał za bezstronnych świadków, przy jednoczesnym bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom oskarżonego, jego rodziny i sąsiadów. Oskarżony zapewnił, iż działał na własnych działkach, co do których J. W. kwestionuje przebieg granic. W dalszej części oskarżony zarzucił brak właściwego zabezpieczenia na miejscu zdarzenia śladów, co w szczególności dotyczy szkła z rozbitej szyby; dodał, że w szybę rzucił jedynie tynkiem, zakwestionował też wartość szkody. Oskarżony zarzucił także wyciągnięcie niewłaściwych wniosków z zeznań świadków R. G., P. P., B. H., M. G., A. S. J. B. i S. J.. W podsumowaniu oskarżony wskazał, iż zaskarżony wyrok jest żaloszny, gdyż oparty na domysłach. W jego ocenie wymierzenie mu jakiegokolwiek kary za jego szlachetny czyn tylko go rozjątrzy, a nawet może go zmusić do przekroczenia kiedyś granic obrony koniecznej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś w pisemnym uzasadnieniu wyroku rzeczowo, obiektywnie i wyczerpująco odniósł się do zgromadzonych dowodów, prawidłowo je ocenił i poczynił właściwe ustalenia faktyczne. Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, które z dowodów uznał za wiarygodne, przedstawił także rzeczowe argumenty, z uwagi na które dowodom przeciwnym odmówił wiary. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności, nie narusza reguł poprawnego rozumowania, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem mieści się w granicach prawa sądu orzekającego do swobodnej oceny dowodów i pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk. W oparciu o niewadliwie ocenione dowody Sąd Rejonowy poczynił kompletne ustalenia faktyczne, dokonał także właściwej oceny prawno-karnej zachowań oskarżonego, w konsekwencji czego uniewinnił oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 193 kk, a co do czynu z art. 288§1 kk wymierzył oskarżonemu właściwą karę.

Nie zasługiwały na uwzględnienie wnioski oskarżonego zawarte w części wstępnej apelacji. Wobec niepodzielenia wywodów apelacji, sąd odwoławczy nie miał przesłanek do zmiany wyroku (poprzez zastosowanie nieznannej ustawie instytucji unieważnienia), ani też przesłanek do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia występku z art. 288§1 kk (co do czynu z art. 193 kk wyrok uniewinniający był prawomocny). Bezpodstawne, w rozpoznawanej sprawie – przy rozstrzygnięciu o środku odwoławczym, były postulaty oskarżonego by przeprowadzić śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień przez policjantów przy podejmowaniu określonych czynności w toku postępowania przygotowawczego czy też w sprawie zniszczenia mienia przez operatora koparki oraz złożenia fałszywych zeznań przez

świadków. Na etapie sądowego postępowanie odwoławczego nie istnieją podstawy do inicjowania przez oskarżonego nowych postępowań, a zatem postulaty oskarżonego w powyższych kwestiach uznać należy za bezprzedmiotowe.

Także uwagi podniesione w obszernym uzasadnieniu apelacji są nieprzekonujące i nie podważają skutecznie ocen oraz wniosków Sądu Rejonowego, które skutkowały uznaniem winy oskarżonego w zakresie występku z art. 288§1 kk.

Oskarżony nietrafnie stwierdził, że zarówno Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, jak i Sąd Rejonowy w Zakopanem zostały przez niego „wyłączone” od rozpoznania sprawy – o wyłączeniu konkretnych sędziów decyduje sąd, nie zaś strona postępowania.

Sąd Okręgowy nie podzielił również uwag apelacji zmierzających do wykazania, że sąd pierwszej instancji błędnie ocenił wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków. Poza zawarciem takiej tezy skarżący nie wykazał przekonująco, na czym błąd ów miał polegać, przyznał nadto, że zeznania świadków zeznających na jego korzyść nie miały większego znaczenia. W związku z powyższym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy rzeczowo, konkretnie wykazał, dlaczego wyjaśnienia oskarżonego ocenił jako częściowo niewiarygodne, przedstawił również logiczne argumenty, z uwagi na które dał wiarę dowodom obciążającym oskarżonego. Bezpodstawne ukazały się uwagi apelującego odnoszące się do zeznań R. G., P. P., A. S., M. G., wbrew bowiem sugestiom oskarżonego o ich tendencyjności (G., P.), wywieraniu nacisku na świadka (G.) stwierdzić należy, że wszystkie te dowody zostały ocenione we wzajemnym powiązaniu, w sposób bezstronny, obiektywny, logiczny, a ocena ta nie została przez skarżącego skutecznie podważona.

W oparciu o prawidłowo ocenione dowody (nie tylko osobowe, ale i dowód z nagrania) Sąd Rejonowy bezbłędnie ustalił, iż oskarżony dokonał uszkodzenia koparki; w kontekście wszystkich tych dowodów nie sposób uznać za przekonującą tezę apelacji, iż oskarżony tylko „postraszył napastników”, a tym samym działał w obronie koniecznej. W związku z powyższym stwierdzić należy, iż po pierwsze obrona konieczna to odpieranie bezpośredniego bezprawnego zamachu na dobro chronione prawem - w niniejszej sprawie taki bezpośredni bezprawny zamach na dobro oskarżonego nie wystąpił. Po wtóre nie można przyjąć w oparciu o zgromadzone dowody, by oskarżony tylko „postraszył” rzekomych napastników – rzucenie kamieniem i rozbicie szyby nie stanowi formy „postraszenia” lecz jest znamienne dla uszkodzenia mienia w rozumieniu art. 288§1 kk. Dodać należy, że w wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał, że rzucił kamieniem (nie tynkiem, jak utrzymuje w apelacji) w koparkę, a kamień trafił w nadkole – k. 47 (a więc nie tylko „straszył”).

Bezprzedmiotowe okazały się wywody apelującego odnośnie zarzutu naruszenia miru domowego. Przypomnieć należy, iż oskarżony został od popełnienia tego czynu uniewinniony, co winno być dla niego satysfakcjonujące, natomiast brak jest podstaw prawnych do ukarania R. G. w niniejszym postępowaniu za fałszywe oskarżenia.

Sąd odwoławczy nie podzielił także uwag apelacji zmierzających do wykazania, że ślady przestępstwa zostały zatarte, co świadczy o tym, iż sprawcami rozbicia szyby był R. G. oraz operator koparki. Przypomnieć należy, iż bezpośrednio po zdarzeniu wezwana została policja, a funkcjonariusze potwierdzili w zeznaniach, że po przybyciu na miejsce zajścia widzieli rozbite szkło. Ponadto sugestia oskarżonego, iż sprawcami rozbicia szyby byli R. G. i operator koparki (nie jest jasne, czy mieli to zrobić wspólnie) jest dowolna i pozostaje w sprzeczności z dowodami, które sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił jako wiarygodne.

Bezprzedmiotowe były wywody apelującego co do kwestii cywilistycznych, sporu o grunt, rzeźby terenu i konfliktu jaki istnieje na tym tle pomiędzy oskarżonym i R. G.. W zainteresowaniu sądu pozostaje wyłącznie kwestia uszkodzenia mienia ruchomego, nie zaś tło tego zdarzenia i racje stron dotyczące kwestii własnościowych.

Niezasadny jest także zarzut apelacji dotyczący wyliczenia szkody. Oskarżony zakwestionował nie tylko jej wysokość, ale i drobiazgowo wyliczenie. W związku z powyższym stwierdzić należy, że brak jest podstaw do kwestionowania ustalonej przez Sąd Rejonowy wysokości szkody skoro wyliczenie to opiera się o fakturę wystawioną w związku z wymianą szyby i o protokół naprawy (k. 35-36).

Końcowo należy również stwierdzić, że bezpodstawne są uwagi apelacji dotyczące sposobu procedowania przez Sąd Rejonowy i uwagi personalne pod adresem sędziego prowadzącego sprawę. Okoliczność, iż Sąd Rejonowy wydał wyrok niezgodny z oczekiwaniami oskarżonego nie oznacza, iż procedował w sposób sprzeczny z prawem, nieobiektywny.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną i orzekając na podstawie art. 437§1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a ze względów słuszności oraz z uwagi na obciążenia finansowe wynikające z wyroku sądu pierwszej instancji, na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.